

מסורת הש"ס

[illegible]

נורה אור השלם

1. כְּתַנֵּת בַּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ
וּמִכְנֵסִי בַד יִהְיוּ עַל בָּשָׂרוֹ
וּבִמְצָנֶנֶת בַּד יִחַגֵּר
וּבִמְצָנֶנֶת בַּד יִצְנֹף בְּגָדִי
קֹדֶשׁ הֵם וְרֹחֶץ בַּמֵּי אֵת
בָּשָׂרוֹ וְלִבָּשָׁם:

ויקרא טו ד

2. אֲשֶׁר יִחַדוּ נִמְתִּיק טוֹד
בְּבֵית אֱלֹהִים נִחְלָךְ
בְּרָגֶשׁ: תְּהִלִּים נה טו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוזה הוא
שומן החזה הוזה אם
כ"י בלא ראשי הצלעות:
(ב) ד"ה והנה כ"י ובו
מחזירי הקנה הריאה
והכבד: (ג) ד"ה הריאה
הכבד: (ד) ד"ה והכול
כ"י של תמיד בשביעי:
(ה) ד"ה והחביתין ח"י
עשרון למנחת של כה"ג
ובו (ו) קרי חביתין
בשמיני: (ז) ד"ה וכן כ"י
לכבד המלך בתשיעי:

גליון הש"ס

תום' ד"ה נוטל מצנפת
וכו' וי"ל דלשון תורה
לחוד. חולין קלז ע"ב:

לעזי רעש"י

נושק"א. סיכה, מכבנה.

תום' ישינים

מאי לאו באותם שזכו
לפנים. עדי מימין עליהם
מכנס, חול עד שילבשו בגדי
מכנס, דלי כאותם של אלו וקדש
למשר לשלבושם בגדי קדש
לעלות פנים ואח"כ הפסיתו
לאותם, אפילו מבני קדש
אלו היו מימין עליהם, אלא
היו מפסיתו הכל. ותמשי
כאותם של אלו וכו'.
הציה בקדוש והציה
בחול ושני פתחים היו
באל אחד פתוח לקדש
ואחד פתוח לחול. ואמר
רבינו דהלויים חבול קדוש
ותמשיהו חבול חול, לפיכך
פתח של חול היה מושך לחול
קדוש חבול, כל פתח של
קדש מושך לקדש חבול

בְּקֶדֶשׁ, אֲזַל אִם הִיא שְׁלֵיךְ
בְּחֹל וְחִיָּיה בְּקֶדֶשׁ. וְכֵן מִשְׁמַע
בְּקֶדֶשׁ וּבְחֹל פְּתוּחוֹת לְקֶדֶשׁ וְלִ
מוֹשָׁף פֶּתַח שֶׁל קֶדֶשׁ [לְקֶדֶשׁ] וְ
כִּי. וְבוֹסֻפֶּתָּ לְדַעַם שֶׁ"פִּי"
לְדַעַרְשִׁית שֶׁכֵּן. וְהִיא פֶּתַח שֶׁל
הַקֶּדֶשׁ לְקֶדֶשׁ כִּי. וְנִרְאֶה לְרִבִּי
וּבְחֹל וּפְתוּחָה לְקֶדֶשׁ וְלִחֹל כִּי
מִתִּנִּי. מִי שֹׁחֵץ מִי וְיִזְרֵק
שֶׁהִיא קֹדֶשׁ לְשִׁמִּיעַ הַתַּמִּיד
לְקַמֵּן בִּפְ"ג [לֵב], בִּן דְּמַסְכֵּר
יֵשׁ בּוֹ מוֹס כְּדַמְסָה בְּתַמִּיד]

בראשונה פרק שני יומא

שאלה וכו' לפיכך. היו מפשיטין בגדי קדש שהפסידו בהן: דאי מלקא
דעפק באותם שזכו. והפשטה זו בגדי חול ולהלבישן בגדי קדש וקמני
גלא היו מניחין עליהן אלא ממכסי חול אלמא מלבישין אותן בגדי
קדש על ממנסי חול ואחרי כן פושטין ממנסי חול ולבושין לממנסי קדש
הסתמי כו': **מלבישין אותם ממנסי**

מאי לא בארתי שזו
בר יהודה אמר רב
זכו לפיים הכי נמי מס-
שזכו לפיים לא הי-
מכנסים בלבד והתנאי
קודם למכנסים תלמי
יהוי על בשרו ואידך
שעורן עליה בגדי חר-
דשו ובויו מפשוטיו

קובץ דף סנהדרין עמוד א' פסוק כ'
בשהפטורים: לשנת הגויס. שס
זהו מפיסין: בסילקי. בית גצוה
שסעל עליה: פיים צמורה. קבוצת
הפייסין צמורה היתה:
של ציד המורה לכן קדר
ישב צמעהרה: ככוליאר.
אורי נושא"א: שממו מחיל.
חשון הפיים כמו שפירשתי
הפרק: לדקאטי רב שמואל

מניחין אלא מכנסים
מנא אמינא לה דתני
בסילקי גדולה היתה
במערכה והכהנים
בכוליאר והממונה ב
של אלא דעתן יודיע
ואי סלקא דעתך בבי
חול למי איכא איין
ואיחוינא רב שמואל

וְהָיָה כִּי יֵשׁוּב הָעָם מִן הַנֶּחֱסֵת וְהָיוּ בָנִים
לְאִישׁ אִמּוֹ כְּתוּנֹת עוֹבֵד
אֲבִי שְׂמוֹעַ מִיָּה לִישׁ
וְחֻצִּיהָ בְּחוּל וְשְׂמוֹעַ
לָהּ אַחֵר פְּתוּחַ בְּקֶדֶשׁ
סֶלָה אֲדָמָה כוֹלֵה בְּכִי
^(א)וְהָאָמֵר מִן ד' אֵין יִשְׁי
בֵית דֹּד בְּלִבָּד וְאִי ס'
פִּיִּם בְּמִזְרָחָהּ וְהָא
נִהְלַךְ בְּרִגְשׁ וְלִיכָא א'
בְּקֶדֶשׁ וְחֻצִּיהָ בְּחוּל ו'
אַחֵר יֵשׁ לָהּ וּפְתוּחָהּ לִלְ

[illegible]

והיין שלשה עשר כהן
לפני ר' עקיבא משום
היה קרב: **גמ'** איבע
לעבודה אחת מפייסין
ועבודה הן מפייסין ת
היו שם ואי סלקא
מפייסין טובא הווא
הכי קאמר ארבע
ולכל חדא וחדא ר

[illegible]

כה.

עין משפט
נר מצוה

א [מיי] פ"ד מהלכות
תמידין הלכה א: [א]
ב ב ג מיי פ"ה מהל'
צית הבחירה הלכה ז:
ד [מיי] פ"ו מהלכות צית
הבחירה הלכה ו ופ"ד
מהל' סנהדרין הל' יב: [ב]
ז ה מיי פ"ו מהל' צית
הבחירה הלכה ח:
זו ו שס הלכה ז:
זז ז מיי פ"ד מהלכות
תמידין הלכה ו:

מוסף רע"י

על בשור. משמע
כשנכנס לא שבו מבלי
לנוש, דלא לא
חמי לאשמעין למה לי
בשור (סנהדרין סו)
בשריק. שון
גזירה (ע"ז שו)
יחיד. הולאת קר
שאינה זכירה לציבור
אלא לפי שמוטלת עליו
לפנות את המקום (שם)
כבוד שריו ומקום
לפיכך קורא לה עזרת
יחד (קמון סה)
ישיבה בבורה. דמצי
(דברים יח) לעמוד לשר,
העומדים שם לפני ה'
אלה מצינו בה שנים (קמון)

[illegible]

רבינו חננאל

ואמר רב ששת מנא
אמיגא דתינא לשכת
היהוה, פייס במבורה וזקן
יושב במערבה, וזכניהם
מקיפין ועומדין כח
כרליא, הממונה ואנשל
מצפתו של אחד מהן
וידעין שממנה היה הפייס
מתחיל. ואי ס"ד בבגדי
חול כר. אמר אביה
לוי לשכת הגויה חציה
שכמורה קודש חציה,
מפני שמפיסין בה, וחציה
שכמערב כהול. ומה
אחד כמורה קודש ואחד
הנביאות קודש וכו' וכל
כל ענין עבודה מפסיק.
וזה אחת מפסיק. ופשוטה
משפיק ענין. ארבעה ענינים
אשר ידוע. וזה זקן. שליש
המעלה העוקק והרגל.
ותמנה. ו"ב כחביתו כהן

מא' לא באותן שזבו פ"ים. מימה הוא מא' מיית רב נחמן מוהבא
כיון דרב ששת מני דחי לה ואדכרה טפי יש ראייה לרב ששת
ממכאן דקאמר הכי נמי מסתברא ורב נחמן אינטריך לשנוי בדוחק
י"ל מרשם דלעיל מינה איירי בזוכין בעבודה דקמי רב"ז אומר
המעלה אברים לכבש הוא מעלה
על גב המזבח והדר קמי מסרון
לחזנים והיינו נמי דקאמר רב ששת
בסמוך מנא אמינא ליה ולא מייתי מהא
הבבא דקאמר ר'הו גופיה הי'
מסתברא אלא מהא ליבא למשמע
מינא דדייקא כמר וכמר:

נִוְסַל מְצַנֶּנֶת שֶׁל אֶחָד מֵהֶם.
מִכָּאן קָשָׁה לִפְרוֹשׁ רִצְ"א)¹
דִּפְרוּשׁ דֶּשֶׁל כִּהֵן הַדְיוּט קְרוִיָּה מְנַצֶּנֶת
לִפְנֵי שְׂהִיא רַחֲבָה וְשֶׁל כִּ"ג מְנַצֶּנֶת
שְׂהִיא רַחֲבָה לִפְנֵי שְׂהִיא לֹרֵךְ לֵהֵיחַ
מִתְפַּלֵּין וְזֶכֶר * וְיֵיִל לְשׁוֹן מִזְרֵה לְחוּד
וְלִשְׁוֹן חֲמִשִּׁים לְחוּד דְּבִלְשׁוֹן מִזְרֵה
קָרִי לֵשׁ כִּ"ג מְנַצֶּנֶת בְּכָל דּוּכְתָא
וְזִי הִיא דִּלְמִרְיִין צַפ' קָמָא דְּגִיטִין
(דף ק"א) הֵכָּר הַמְנַצֶּנֶת וְהַרְסָה הַעֲטָרָה
שֶׁמְצִינָה בְּרָאשׁ כִּ"ג יִשְׁנֵה
לְעַטְרָה בְּרָאשׁ כִּ"ג אֲדָם נִסְתַּלְקָה
מְנַצֶּנֶת מִרָאשׁ כִּ"ג נִסְתַּלְקָה עַטְרָה
מִרָאשׁ כִּ"ג אֲדָם:

אין ישיבה בעזרה. תימה דלמר
צפ"צ דזכרים (דף טו.) ומה
יוצג שאולר אס ענד חילל וכו' והיני
אחיל ואל אין ישיבה בעזרה וי"ל
שאולר בקדשים קלים הנאכלין בכל
העיר א"י נמי אור"י בר אברהם דלף
על גב דאין ישיבה בעזרה אלא למלמי
צית דוד הנ"מ לדברים דלאו לורך
עבודה (אבל אכילה לורך עבודה היא
דמאיז ואכלו אותם אשר כופר בהם
שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים
מיישרא שרי ואמי ספיר נמי ה"א
דפריז צפרה שני דזכרים (דף טו.)

גבי קדוש ידים ורגלים מן הכיור
הדפריך וליתיב מיתב אע"ג דבעורה
היה לורך עבודה שרי אכל פייס
דהבא לא חשיב לורך עבודה דאפשר
בכלא פייס אי נמי י"ל היינו טעמא
דדמותא לינש ולאכול קדשים דבארילת
קדשים כתיב בהו למסחה לגדולה
כדכרך שהמלכים אוכלין ואיינו
מיושב אכל לתרך דמותא לאכול
מיושב בלשכות הבנויות בחול
ופתוחות לקודש שהן כעורה לארילת
קדשי קדשים דהמורה ריבתה חלרות
הכרה ולינש שם מותר כמו שאין
החשובין כעורה להמחייב עליהם
משום טומאה כדאיתא בבאיהו
מקומן (ובאים דף נז.) דלא בשמעתין
משמע דלינש נמי הוי כעורה עמה
ואסור לינש בה^ה :

וְהָא בעינן בית אֱלֹהִים נֶחָדָר
בְּרִשָּׁה. תִּמְנָה כִּיּוֹן דְּצַעֲיִן
פִּיִּים בְּקוֹדֶשׁ אֲמָאִי לֹא הִיוּ מִפִּיִּיסִין
בְּצַעֲזָה עֲלָמָה דְּקָדִישׁ טַפִּי וְאוֹרִי"ת כִּיּוֹן
דְּנוֹטָל מִנְּצַפְתּוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶן גְּנָאִי
סְ בְּצַעֲזָה הִיָּה אֲחוּרִיָּהֶם אֶל הֵיכַל ה':
מֵא

היה אלא [למלכן] בית דוד בלבד. ושני פתחי היו בלשכות הבניית קודש ופתוחות לחלו חוכן חול דש קודש, ומכנגד החול ולחול חול. איבעיא להו ריס, מ' מקומן קודש, וכיצד בהן. או דילמא ר' פסיס, אלא אכן קודש בתמיד, ר' אחיז הכהנים ט' שהני מ' שוחט כר. ג' כהנים וזכין ב' השוחט ו' חמישי המעלה הראש והרגל. ו' המעלה שני ידי וזה והרגל. ט' בשני דפנות. י' בקריבים. י"א בסוף [גדול]. י"ב ביין של נסך.

לפנים אמר רב הונא
ששת לא באותן שלא
ברא דאי ס"ד באותן
מניחין עליהן אלא
מניין שלא יהא דבר
לומר ומכנסים בד
א"ל הכי קתני עד
מלבישין אותן מכנסים
בגדי חול ולא היו
לכד אמר רב ששת
אלשכת הגזית כמין
ס במזרחת וזקן יושב
קפין ועומדין כמין
וגוטל מצנפת מראשו
שממנו פיים מתחיל
י חול מצנפת כבגדי
כדתני רב יהודה

יהודה בן ששתה
ה עבודה יחיד אמר
ה הגות חציה בקדש
נה שני פתחים היו
אחד פתוח בחול דאי
ש זקן יושב במערכה
בעזרה אלא למלכי
א דעתך כולה בחול
ענין² בבית אלהים
א שמע מינה חציה
סלקא דעתך פתח
ש זקן יושב במערכה
יות בחול ופתוחות
סלקא דעתך פתוח
תנן³ יבנויות בקדש
לא אלא לאו ש"מ שני
ח בקדש ואחד פתוח
השני מי שוחט מי
הפנימי ומי מרדשן
אברים לכבש הראש
והרגל והחזה והגרה
ס והסלת והחביתין
זכו בו אמר בן קזאי
י יהושע דרך הלכות
ז להו כשהן מרדשין
זו דילמא לכל עבודה
שמע⁴ ארבע פייסות
תך לכל עבודה הן
רב נחמן בר יצחק
מים נכנסין להפס
בה טובא פייסות
תא

יִמְיָא כְּצוֹבִילָאָר וְאֵם מִפִּי

קר עבודות היום היו מפסיקן קודם להם. ורצנו שמואל פירש שמתחילה נמי קודם לישון מוצח הפעמי והמנורה היו צמיגין ורואין אם תקמי לשומע או זורק הוא מקבל שלא תקטן לקבלה וזהו הכן כפי עצמו. הראש והרגל. הראש צימין והרגל בשמאל, וכן כל סדר מפורש בקדר ממיד [פ"ד].